

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1965

N:o 2

Ensin Jumalan valtakunta

Kaikki tunnemme Jeesuksen sanat: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan." Kyllä me kaikki sen tunnustammekin, että paras mahdollinen osa kuoleman jälkeen olisi päästä siihen suureen kirkkauteen, josta Raamattu puhuu. Ehkä meistä monet hyväksyvät senkin, että Jumala johtaa meidän elämäämme täällä maan päällä, mutta se saisi tapahtua aina meidän oman tahtomme mukaan. Emme me jouda miettimään, mikä missäkin asiassa on Jumalan tahto.

Erikoisesti nuoria ajatellen ovat yllämainitut Jeesuksen sanat mitä merkityksellisimmät. Kyllä me tätä kaikkea mitä me täällä voimme saada, tavoittelemme aivan tarpeeksi, vaikkemme pitäisi sitä pääasiana. Jos nuori ihminen löytää oman Vapahtajansa ja tahtoo hänen kanssaan etsiä suuntaa myös tälle elämälle, hän havaitsee todella saavansa enemmän kuin ennen. Tosin hän joutuu usein miettimään ratkaisuja tehdessään, onko tämä oikein vai väärin, mutta sen jälkeen hänen ei tarvitse katua, vaan voi iloisin mielin siirtyä seuraavaan tehtävään. Ja jos hän on jossakin kohdin tehnyt väärin, on sen korjaaminen paljon helpompaa, kun tietää, että Taivaan Isä antaa Kristuksen tähden anteeksi ja auttaa vielä sopimaan lähimmäistemme kanssa vaikeatkin rikkeet.

Kun puhutaan nuorten vaaroista väljentyneen moraalikäsitteen vuoksi, ei läheskään aina nähdä, mistä tähänkin kysymykseen löydettäisiin todellinen ratkaisu. Toisaalta taas annetaan ymmärtää, ettei kristillisissä tilaisuuksissa sovi ollenkaan nuorten keskinäinen seurustelu, ikäänkuin eri sukupuolten välinen kanssakäyminen olisi kokonaan väärin. Jos seurakunnan piirissä nuoret voivat löytää itselleen sopivaa seuraa, he voivat siellä Jumalan kasvujen edessä myös valita itselleen puolison ja etsiä yhdessä 'Jumalan valtakuntaa' vielä yhteistä elämäänsä jatkaessaankin. Elämän oma laki vaatii, että katsotaan terveesti nuorten seurustelua, luotetaan nuoriin, heidän reippaat otteensa hyväksytään ja autetaan heitä lähemmäs Kristusta ja sen kautta myös lähemmäs elämää. Ei Jeesus sanonut, että kaikki tämä otettaisiin pois, vaan että se annetaan täydellisempänä niille, jotka sen löytävät Jumalan omina lapsina.

Eino Orpana

PIRTIN
Viesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2 Päätoimittaja Helvi Valkonen 1965

*Sen suven suloisuutta
Mä milloin muistelen,
Kun ompi kaikki uutta,
Mä siitä riemuitsen.
Jumala voimallansa
Luo uuden taivaan, maan
Ja kirkkaudellansa
Ne täyttää kokonaan.*

*Hän siellä omillensa
Suo riemun kirkkahan.
Ken uskois autuutensa
Niin suuren olevan!
Sä meitä taivaan tiellä
Käy, Herra, johtamaan,
Ja viimein päästä siellä
Iäiseen kunniaan.*

Virsi 618

Kevät- ajatuksia

Kevät on taas saapunut luoksemme. Talvisten öitten pimeys on poissa. Pakkasten sijasta on lämmintä. Lintujen laulut jo helisevät ja pian on vihreää ja kukkaista luonnossa.

"Oi kuule ihmislapsone, miksi ei sois laulu keväinen myös sinun huuliltasi!" Vai onko moninaiset elämän huolet, vastoinkäymiset tai surut muodostaneet sydämeen jään, niin ettet jaksa iloita ja kiittää keväästä? Älä ystävä katsele vain itseäsi ja huoliasi. Asiasi voisivat olla paljon paremmin kuin mitä ne ovat. Katso, pilven raosta loistaa aurinko. Nosta siis katseesi ylöspäin! "Sun kahlees myös on auenneet, on syntis vereen rauenneet, sä pääsit veloistasi." On olemassa Sinua ja murhettasi voimakkaampi — Jeesus. Hän sulattaa roudan, voi poistaa murheesi, tyydyttää sydämesi kaipuun ja puhdistaa elämäsi.

Jeesuksen omana voit omalla kohdallasiikin laulaa: "Jo joutui armas aika ja suvi suloinen..." On kevät, pian on keskikesä.

*

Meillä keski-ikäisillä toveriliittolaisilla on nuoruuden kevät ohi. Mutta monilla meillä on tyttäriä tai poikia, joiden kanssa saamme elää aivankuin nuoruutemme uudelleen. Se on hauskaa. Mutta lapsistamme meillä on myös vastuu.

Keväisin nuoremme pääsevät ensiripille. Rippikoulu-aikanaan nuori erikoisesti joutuu ratkaisemaan Jumala suhteensa. Jeesus kutsuu, toisaalta kutsuu maailma houkutuksineen. Jättääkö nuo "mielijohteensa mukaisesti elävät nuoret", liittyäkö noihin uskovaisiin nuoriin? Mitä menetän, mitä saan sijalle? Näin monet nuoret kyselevät. Valinnasta riippuu nuoren koko elämä ja tulevaisuus.

Kun lähetämme nuoremme rippikouluun, niin meidän vanhempien pitäisi heitä sinne valmistaa, etteivät he rippikouluun menisi ja sitä kävisi tavan vuoksi, tai saadakseen vain erilaisia oikeuksia. Toivommehan, että he löytäisivät elämälleen kestävän pohjan ja oppisivat entistä paremmin tuntemaan Elämän Herraa.

Keskustelkaamme nuortemme kanssa uskonnollisista asioista. Myös konfirmaatiolupauksen antamisen vakavuudesta, ettei tunnustus lähtisi huulilta vaan sydäimestä ja he aina pyrkisivät tunnustuksensa mukaisesti elämään. Tosin ihminen on heikko lupauksen täyttäjäksi, mutta "Jumala on heikoissa väkevä". Hän antaa pyytäjälle tahtoa ja voimaa kulkemaan Hänen tietään.

Kun, vaikka vähäisilläkin lahjoillamme, pyrimme nuoriamme rippikouluun valmistamaan, on kuin pyytäisimme sydämen peltoa muokata. Silloin maa on otollisempi opettajan kylvää Sanan siementä, josta toivomme "kesällä" satoa.

"— Jeesus hengelläsi heitä nosta, kannan, taluta..."

S.-E. T.

Todellisessa kauneudessa näyttää aina olevan jotakin hiljaista surumielisyyttä, toisinaan aivan riipaisevaa. Meitä ehkä hämmästyttää, miksi näin on. Jos kauneus on niin toivottua ja tervetullutta, sen kyllä pitäisi tuottaa täydellistä iloa. Muihin maallisiin iloihin liittyy harvoin surumielisyyttä. Nauttiessamme runsaasta ateriasta, vaikean ongelman ratkaisusta tai luovan työn loppuun saattamisesta, tunnemme iloa, mutta emme haikeutta. On mahdollista, että kauneus on vihje siitä, mikä on todellista, totta ja kestävää, niin että me tiedottomasti tunnemme: "Tällaista elämän pitäisi olla, tai tällaista se on todellisuudessa." Ja siksi sen vertaaminen tavallisiin jokapäiväisiin kokemuksiimme, epätäydellisiin ja rumiin, nostattaa meissä riipaisevan tuskan. Vai onko se, kuten muutamat sanovat, ehkä liikaa kuvitellen, eräänlaista koti-ikävää. Ikuinen henki ihmisessä muistaa tomumajassaan todellisen kotinsa häikäisevää iloa?

Kukaan ei tietenkään voi tietää sitä. Mutta kauneuden etsintää, joka on yleismaailmallista riippumatta siitä, kuinka vääristynyttä ja turmeltunutta se on, ei voida hevin jättää huomioon ottamatta. Se on osoitin johonkin, ja varmasti se osoittaa johonkin, joka on ajan ja paikan nykyisten rajoitusten takana. Voimme joka tapauksessa sanoa, että kauneus herättää nälän ja kaipuun, joita ei koskaan tyydytetä tässä maailmassa.

J. B. Phillips: Jumalasi on liian pieni

Kun Haikola vaihtoi omistajaa

Se tapahtui eräänä talvisodan jälkeisenä joulukuun alkupäivänä 1940. Olimme joensuulaisen opettaja F. V. Terän kanssa etsimässä paikkaa Nurmeksen kauppalan lähiympäristöstä Nurmeksen seudun evank.kansanopistolle. Saimme vihjeitä silloiselta Lehtovaaran opettajalta P. Piiraiselta Lipinlahden Haikolan, Ikosten suvun kantatilan, ottamisesta pika-asutukseen, ja ettei sinne tiettävästi ollut vielä määrätty ketään siirtolaista asukkaaksi. Paikka oli mitä kaunein ja sijaintinsa puolesta sopiva opistoksi, jossa vaalittaisiin mm. Nurmeksen seudun evankelisen herätysliikkeen perinteitä. Rovasti V. Niinivaara kertoi minulle olleensa joskus puhujana Haikolan evankeliumijuhlilla.

Opettaja Piironen kehoitti meitä ottamaan yhteyden Lipinlahdessa, J. Ikosen talossa, istuvan pika-asutuslautakunnan puheenjohtajaan, insinööri Hämäläiseen. Saatuamme häneltä torjuvan vastauksen lähdimme Kohtavaaran pysäkille matkustaaksemme kotiin.

Kuinka ollakaan, siinä apein mielin istuessamme ja odotellessamme Joensuuhun menevää junaa, sanoi Lamminniemen Antti-isäntä, joka myös kuului paikallisena edustajana edellämainittuun pika-asutuslautakuntaan, kuultuaan millä asioilla liikuimme: "Jos te aiotte jotain aikaansaada asian hyväksi, menkää Helsinkiin maataloushallituksen pika-asutusosastolle yli-insinööri Teittisen puheille. Siellä tämä asia ratkeaa puoleen tai toiseen." Kiitimme hyvästä neuvosta ja painuimme junaan. Opettaja Terän jäädessä Joensuuhun minä jatkoin Kiteen kautta Helsinkiin.

Päästyämme Muolaan siirtolaisseurakunnan kirkkoherran, Sairalan entisen ev.kansanopiston johtajan, rovasti Toivo Rapelin kanssa insinööri Teittisen puheille, saimme myötämielisen vastauksen, kuitenkin sillä varauksella, että pika-asutuslautakunta paikallisena asiantuntijana siihen suostuu. Asian myönteiseen ratkaisuun vaikutti myös se, että Sairalan evankelinen opisto oli rauhanteossa jäänyt rajan taa. Asian tässä vaiheessa otti rovasti Rapeli heti puhelinyhteyden Lipinlahteen, entiseen seurakuntalaisensa insinööri Hämäläiseen, ja selitti hänelle insinööri Teittisen kanssa käymämme keskustelun tuloksen.

Niin lähdin rovasti Tammiselta, taloudenhoitaja Virralta sekä johtaja Jalo Perkolta saamieni hyvien matkaeväiden kanssa kohti Lipinlahtea, jossa insinööri Hämäläinen otti minut erittäin ystävällisesti vastaan. Hetkisen keskusteltuamme hän määräsi, että kauppa Ikosten suvun kanssa on heti varmistettava ja niin aloin haalia suvun jäseniä kokoon seuraavaksi päiväksi Haikolaan.

Koko suku suhtautui lämpimällä myötätunnolla k.o. hankkeeseen. Ainoa vaikeampi kysymys syntyi tilan kauppahinnan määrittelyssä, mutta sekin ratkesi insinööri Hämäläisen antamien ohjeiden perusteella. Näin joutui Haikolan pihapalsta 36 ha rakennuksineen Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston kannatusyhdistyksen omistukseen. Jumala oli johdattanut asiansa voittoon, sillä olimmehan Hänen asiallaan.

Erikoisesti olivat Kuhmon nuoret sydämelläni, sillä tunsinhan heidän vaikeutensa päästä elämässä eteenpäin. Opiston piti tulla mahdollisimman lähelle kuhmolaisia.

Haluankin lopuksi sanoa: oppikaa te Kuhmon nuoret ja nuorten vanhemmat rakastamaan omaa opistoanne. En tahdo väheksyä muittenkaan kristillisten opistojen työtä, mutta tässä on kysymys sen hengellisen perinnön hoitamisesta, jonka edesmenneet Herran pyhät ovat juurruttaneet syvälle kuhmolaisten sydämiin, tarkoitan ensi kädessä Saara Malisen ja Elli Komulaisen siunausrikasta työtä.

K. T i a i n e n

Mitä opisto-aika on minulle merkinnyt

Satoi vettä. Koko maailma oli vetänyt verhoon ankean sumuvaipan. Lähellä kipusi korkeuksiin jylhä Kohtavaara, mutta sekin näytti niin surkean masentuneelta lotisevan veden hyväilyssä. Silmäsin epäröiden valkeaa opistorakennusta. Tuossa se nyt oli. Noiden seinien suojissa viettäisimme puoli vuotta kiitävästä nuoruudestamme — noiden pelottavien ikkunoiden takana.

Kaikki olivat jo saapuneet. Katselin aterialle kerääntyneitä nuorta joukkoa. Toisinaan katse kohtasi katseen. Ujo hymy vastasi takaisin. Niin, olimme kaikki tovereita.

Olen odottavana, vastaanottavaisena kuljeksinut joukkomme jäsenenä. Olen nähnyt kuinka muodostuu ystävyysliittoja. Olen tuntenut oppivani tajuamaan rikkaan elämän sisällyksen: on oltava valmis antamaan ja auttamaan. On ymmärrettävä, että koska me kaikki olemme erilaisia, ovat tunteemmekin sen mukaisia. Toisinaan loukkaannuin syvällä sisimmässäni. Nyt kuitenkin huomaan sen olleen vain opiksi.

Hitaasti, kuin huomaamatta löytyi täällä alkupää tielle, jota pitkin elämä jatkuu päätepidettään tavoitellen. Tuntuu haikealta ajatella, kuinka toverit hajoavat maailmalle täyttämään heille määrättyä tehtäväänsä. Ystävien on erottava, toverien koettava lähdön ikävä. Tuntuu kuitenkin, että kaikki tämä kypsyy sisäisesti.

Meille neuvottiin, mistä voimme ammentaa aina uutta ja uutta voimaa. Toivo kannustaa jatkamaan. ”Yhtehenkö tulla saamme tuolla puolen Jordanin. Autuaitten suureen joukkoon, ikiriemun majoihin.” — Uskon, että eromme ei ole lopullinen.

L i i s a K o r h o n e n
(Paltamo)

Ensimmäisten päivien jälkeen on ujosta ja hiljaisesta opistojoukostamme kehittynyt reipas ja opinhaluinen kokonaisuus. Oppilaita on niin monenlaisia, heidän kaikkien kanssa on joskus vaikeakin tulla toimeen. Toisissa huoneissa on hiljaisia ja itseensä sulkeutuneita yksilöitä, kun taas joukossa on koväänisiä ”levveetä savvoo” puhuvia oppilaita.

Pienet erimielisyyksistä johtuvat purkaukset ovat opettavia esimerkkejä siitä, että en ole vain minä yksin maailmassa omine mielipiteineni. Yhä selvemmin tulemme huomaamaan oman pienuutemme ja avuttomuutemme ilman toisten myötätuntoa. Toisten tarvitessa apua meidän tulisi yrittää auttaa ja tukea heitä mahdollisuuksiemme mukaan. Toverielämässä ei ole mikään sen reilumpaa kuin ymmärtämys aivan erilaisiakin ihmistyyppejä kohtaan.

Opiston ovien sulkeutuessa takanani jää mieltäni lämmittämään aina viimeisiin elonpäiviin asti niiden sisällä vietetyt kultaiset toveruuden hetket.

M a r j a T a n s k a n e n
(Kontiolahi)

Ensimmäisenä tulee mieleeni se, minkä olen saanut Jumalan sanan opetuksesta. Tuntuu kuin nyt tästä eteenpäin voisin paljon rohkeammin ja vapaammin mennä tuonne maailman myrskyihin. Vaatii hyvää perustusta, etteivät maailman menot veisi mukanaan, ja tämä opisto on tarjonnut sen.

Täällä olen myös oppinut olemaan suuressa monenluonteisten ihmisten joukossa. Olen saanut huomata, miten toveripiirissä käy kerskurin. Tulee myös ajatelleeksi, miksi ihmiset eivät ymmärrä eivätkä haluakaan ymmärtää toisiaan. Joskus tietenkä on mahdollista ymmärtää toista, mutta ajatus, että itsekä on tuollainen vaikeasti ymmärrettävä, auttaa.

Näin on minulle opistossa selvinnyt, mihin hädässä voi luottaa. On tullut myös näkyviin, mitä merkitsee toveruus ja ystävyys.

S e i j a R i s s a n e n
(Nurmes)

Täällä opistossa olemme saaneet itsellemme paljon tovereita. Kaikki täällä olemme kuin sisaria ja veljiä.

Olemme joutuneet paljon tekemisiin toistemme kanssa ja se on kasvattanut luonnettamme. Kotona ovat monet tottuneet saamaan tahtonsa läpi, varsinkin jos ovat ainoita lapsia. Täällä on toisin, kaikki olemme samanarvoisia. Joudumme kaikki töihin ilman mitään erioikeuksia.

Toisten toverien seurassa tunnemme olevamme kuin vanhat tutut. Mutta taas toiset ovat vieraampia ja aivan kuin jotenkin "arvoituksia". Heidän kanssaan ei oikein pysty juttelemaan asioistaan. Täällä on myös hiljaisia tovereita, joitten kanssa emme ole paljon puhelleet emmekä vaihtaneet ajatuksia, mutta kuitenkin tuntuu, että heitä ilman emme tulisi toimeen.

Kun tämä opistotalvi päättyy, varmasti kaikki toivomme tapaavamme ja sitten saamme kertoa toisillemme elämämme kokemuksia.

K a a r i n a P u l k k i n e n
(Nurmes)

Tullessani oli mielessä hienoinen epäily, mitenkähän täällä selviää kevääseen. Aika on mennyt kuin siivillä. Jo heti syksyllä tuli huomaamaan, miten mukavaa täällä loppujen lopuksi onkin.

Olimme heti kuin yhtä suurta perhettä, ja siteet tovereihin on koko talven senkun lujittuneet. Tällaiset laitokset, joissa on paljon ihmisiä läheisessä vuorovaikutuksessa koko talven, ovat hyvin kehittäviä. Täällä on pakko tottua tovereihin ja oppia suhtautumaan ja mukautumaan. Täällä karsiutuu niitä pieniä särmiä pois itsekustakin. Samalla kehitytään monin tavoin kelvollisiksi yhteiskunnan jäseniksi. Pienet riidan purkaukset ovat aina puhdistaneet ilmaa, mutta sehän kuuluu asiaan. Samalla on niissä tapauksissa opittava tekemään kompromissiratkaisuja, jotta tilanne ei menisi liian kireäksi.

Ajatellessani nyt, kun talvi on kohta takanapäin, sitä hetkeä jolloin päätin lähteä kansanopistoon, tunnen suurta kiitollisuutta johdatuksesta.

O s m o K o i s t i n e n
(Nurmes)

Opisto-aika on ollut antoisaa monessa merkityksessä. On opittu tuntemaan toisiamme sekä hyvien että huonojen ominaisuuksien valossa ja pitämään toisistamme. On rakentunut ystävyysiteitä, jotka varmaan kestävät opistotalven päätyttyäkin vielä vuosia.

Yhteenkuuluvaisuuden tunne voimistuu päivä päivältä yhä tiiviimmäksi. Etenkin ilta- ja aamuhartauksissa ja sunnuntain yhteislaulutilaisuuksissa, ainakin minulla, on ihmeellinen tunne: me kuulumme sittenkin yhteen, kaikki. Kun vietämme rauhallista iltahetkeä huonetovereittemme kanssa, jotka ovat käyneet niin läheisiksi, puhelemme kaikista yhteisistä asioistamme. Niitä hetkiä varmasti joskus muistelee, samalla toivoen saavansa edes osan niistä takaisin.

Opisto aika on lyhyt ja kovin pian loppuaan lähestyvä. Enää on vain pieni hetki ja sitten saamme elää vain muistoissamme. Usein ajattelen, kuinka jaksaa erota tästä niin rakkaaksi käyneestä paikasta, ystäväistä, tovereista. Lähdemme kukin omalle suunnallemme. Ehkä vielä saamme nähdä toisiamme ja olla toistemme seurassa.

T u u l i k k i L e i n o n e n
(Valtimo)

Eniten on herättänyt mielenkiintoani lähetystyön merkitys. Nyt tajuan, kuinka suuriarvoista on se työ, jota lähettimme tekevät kautta maailman voittaakseen yhä enemmän ja enemmän pakanoita Kristukselle. Ne monet lähetyskerhoillat, joihin olemme koontuneet keskiviikkoina, ovat olleet innostavia. Vaikka minusta ei koskaan voi tulla lähetystyöntekijää, niin kuitenkin voin olla mukana tässä siunauksellisessa ja kallisarvoisessa työssä.

E l v i P a s a n e n
(Polvijärvi)

Olen saanut asua koko talven keskellä iloista ja reipasta toveripiiriä. Olen nauranut, tehnyt työtä ja kujeillut yhdessä heidän kanssaan. Ja mitä tämä on minulle antanut? Ehkä kykyä mukautua muihinkin kuin omaan itseeni. Ehkä lisää huumorimieltä ja elämänuskoa. Ja ehkä pisaran ymmärtävää mieltä perin itsekkääseen sydämeeni. — — — — —

Kun lähdemme täältä opistosta, toveripiirimme hajoaa eri puolille Suomea. Rakkaaksi käyneet toverit muuttuvat vieraiksi ja unohtuvat. Minun hikihatussa tehty mattonikin kuluu ja suurin osa tiedoista ja taidoista unohtuu ajan mukana. Aika peittää ja kuluttaa, mutta opisto on antanut minulle siemenen, jonka en koskaan soisi hukkuvan. Se siemen on Jumalan sana.

K i r s t i A h o n e n
(Rautavaara)

Tämä talvi on tavallaan viitoittanut tulevan elämäni tietä. Syksyllä tänne tullessani ei ollut vielä tietoa siitä, minne tämän jälkeen. Se on kirkastunut täällä kuin itsestään. — — —

Vihdoinkin olen saanut sellaisen pohjan, jota olen etsinyt ja jonka toivon kestäväen vaikeuksienkin kohdatessa. Se pohja on uskon tie. Olen tähän asti luullut, että sitä tietä on kuljettava aina totisella naamalla eikä saa olla koskaan iloinen. Mutta tämä aika on osoittanut sen, että vasta sillä tiellä voi todella iloita.

E i l a S e p p ä n e n
(Nurmes)

Pian on kohdaltamme ohi tämä opistotalvi. Se on kasvattanut monessa suhteessa meitä nuoria pitkää ja vaikeaa elämäntaivalta varten.

Lukemattomia kertoja olemme saaneet hiljentyä Jumalan kasvojen eteen valittelemaan vaivojamme ja puutteitamme. Etenkin tässä suhteessa tämä aika on syventänyt useita, sillä harvoinpa löytää samalla niin iloista ja vakavahenkistä elämää kuin täällä.

Aika on kasvattanut myös sopeutumaan meitä toinen toisiimme. Tullessamme olimme kaikki toisillemme outoja ja vieraita. Täällä olemme saaneet tutustua ja sulautua toisiimme. Olemme saaneet tovereita, jotka eivät koskaan tule unohtumaan. Tähän syvään toveruuteen näin lyhyellä ajalla on kai syynä se, että joudumme elämään jatkuvasti yhdessä.

Toivottavasti saamme elämässämme viettää vielä yhtä kirkkaita hetkiä kuin täällä olemme saaneet.

A i l a K a r j a l a i n e n
(Nurmes)

Opistoaika on lyhyt, mutta kuitenkin antoisa kokonaisuudessaan. Täällä opistossa on erittäin monipuolinen ohjelma, varsinkin yleissivistävää tietoutta täällä on yllinkyllin.

Sopeutumisella yleensä ihmisten kanssa on ollut varsin suuri merkitys. Muistan kuinka outoa oli aluksi, kun jouduimme nukkumaan kerrossängyissä, monta poikaa samassa huoneessa. Siinä täytyi vähitellen jokaisen yrittää karsia niitä huonoja puolia pois itsestään. Kaikki tämä järjestys, jota täällä vaaditaan, on omalla tavallaan saanut paljon aikaan. Vastuuntuntoa täällä myös kasvatetaan.

Paljon enemmän nyt tietää ja tajuaa kuin tullessaan.

I l k k a L e h t o n e n
(Kontiolahti)

Kirje isälle

(äitienpäivänä)

Tervehdin Sinua kodin isä ja kiitän Sinua kaikesta siitä rakkaudesta ja huolenpidosta, jota olet osoittanut äidille, puolisollesi.

Äidin arkipäivien kirkkaus riippuu Sinusta enemmän kuin ehkä aavistatkaan. Niistä pikku asioista, joilla olet huolenpitoasi osoittanut, ei vain äitienpäivänä vaan vuoden ympäri. Siitäkin, kun äiti saa aamuisin noustuaan käydä valmiiseen kahvipöytään.

Kiitän myös siitä, ettei äiti ole kuin orja, raataja, vaan voi vapaalla ja iloisella mielellä töitään, raskaitakin, toimitella. Ei hänen tarvitse henkisen paineen ja pelon alla elää. Ja myös siitä, että hän on usein saanut pistäytyä toisten naisten joukkoon ruppatelemaan. On saanut olla mukana monissa harrastuksissa. En voi olla mainitsematta sitäkään, kun vaalit lapsiasi ja iltaisin asettelet heidän käsiään iltarukoukseen. Ja nyt tänä aamuna, äitienpäivänä, kiitos ystävällisestä hymystäsi ja hellästä läpsäyksestäsi hänen olalleen: „Onnee ja kiitoksi.”

Rakkautesi ja huolenpitosi arkiasioissa lämmittää puolisosi sydäntä enemmän kuin kukkapukettisi hänen merkkipäivänään, varsinkin jos sen ojentamiseen liittyy vielä annos välinpitämättömyyttä.

Tänä äitienpäivänä pyydän lahjanani Taivaan Isältä Sinulle terveyttä ja elämisen iloa.

Äiti

Rukouksesta

Niinkuin suutari tekee kenkiä ja räätäli takkeja, niin on kristitynkin rukoiltava. Rukoileminen on kristityn käsityötä.

Ja kirkon rukous saa aikaan suuria ihmeitä. Se on meidän aikamme herättänyt kolme ihmistä kuolleista: minut, joka olen usein ollut kuolemansairaana; vaimoni Käthen, joka myös oli kuolemansairas; ja maisteri Philipp Melanctonin, joka Herran vuonna 1540 makasi kuolemansairaana Weimarissa; vaikka vapautuminen taudista ja ruumiiseen kohdistuvista vaaroista ei kyllä olekaan mikään erinomainen ihme, on kuitenkin syytä huomata se uskossa heikkojen tähden. Minulle ovat näet paljon suurempia ihmeitä ne, että Herra, meidän Jumalamme joka päivä kirkossa kastaa, ojentaa alttarin sakramenttin, antaa synninpäästön ja vapauttaa synnistä, kuolemasta ja iankaikkisesta kadotuksesta. Nämä ovat minusta suuria ihmeitä.

Luther

Aurinko on jo aikaa sitten laskenut virran taa. Yö on sysimusta. Kuu nousee vasta aamuyöllä. Virran törmällä nukkuu Lupalan sairaala.

Piiskan sivallukset ja härkien kompuroivat askeleet rikkovat hiljaisuuden. Jo erottuu selvästi waton (vene) rahina hiekkaiselta polulta. Kaukana haukkuu koira kiihkeästi.

Sairaala-apulainen kolkuttaa ovelleni: "Potilas tuotiin." — Siinä hän makaa edessäni poliklinikan tutkimuspöydällä, nuori mies, neljän lapsen isä. Hänen vatsansa on kovasti turvoksissa, hän oksentaa ja on tuskainen.

Tilanne kauhistutti minua. Tässä makaa potilas, jolla on suolitukkeuma. Hänet on saatava leikkaukseen pian. Mutta — autoa ei ole. Radiopuhelimella voi asiasta tiedoittaa vasta seuraavana päivänä ja silloin on myöhäistä. Watolla häntä ei voi kuljettaa, matka kestäisi liian kauan. Nyt on tunneista kysymys. Lähetti lähti ratsastaen öiselle polulle kohti 60 mailin päässä olevaa Kurinkurun sairaalaa.

Potilas sai kaiken mahdollisen hoidon ja avun, mitä pieni klinikka voi hänelle tarjota. — Me odotimme. Tuli aamuyö. Kuu nousi taivaalle suurena keltaisena pallona. Potilas huononi jatkuvasti. Omaiset menettivät kaiken toivon. — Eikö auto jo tule. Keitin kahvia, istuin ja odotin. Kaikkiällä oli hiljaista.

Aurinko nousi, potilas hengitti vielä. Lääkärin auto ajoi pihaan. Apu tuli sittenkin ajoissa.

Olin väsynyt ja kiitollinen, Jumalan rauha täytti sydämeni. Siinä on perustus, joka kestää arjessa ja ylivoimaisten tehtävien edessä.

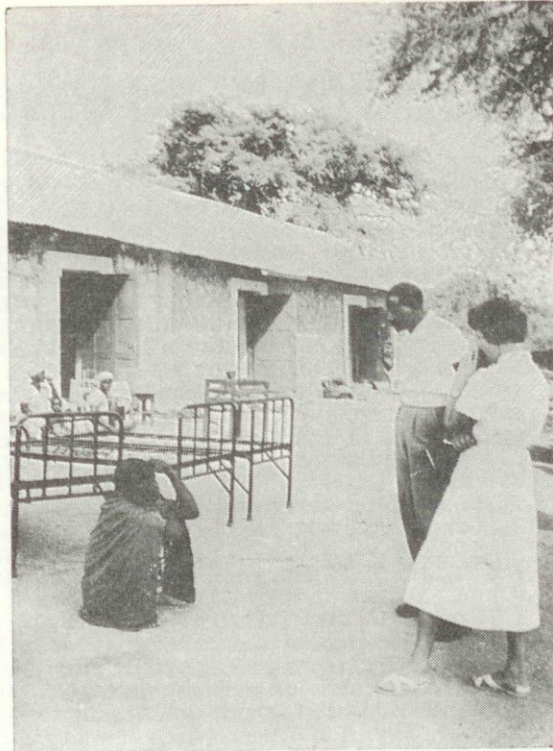
Lupalassa 25. 4. 1965

M a i l a M u s t o n e n

Koska varmaan kaikkia suuresti kiinnostaa mitä lähettimme kuuluu ja miten hän voi, panemme vielä jotain valaisevaa yksityiskirjeestä: "Olin helmikuussa pienellä lomalla Swakopmundissa ja tullessa poikkesin Ambomaalla. Nyt olen voinut oikein hyvin. Vain malariaa on silloin tällöin. Olen täällä Lupalassa lomittamassa kesäkuun loppuun saakka. Sitteen menen jälleen Kuringkuruun. Tämä Lupalan sairaala on pieni. Lääkäriä ei ole. — — —

Kirjeestä tipahti seuraavalla sivulla oleva kuva, josta ei ollut mitään selitystä, mutta riittäähän meille, kun tunnemme siitä Mailan. Vielä lisää toisesta kirjeestä:

Okavangolta

Meillä on varhaisisyksy. Pähkinäpuiden lehdet ovat jo keltaiset. Pilvien kuvajaiset ovat kadonneet virran kalvosta. Nyt on vain paistetta 3—4 kuukautta. Kasvillisuus ei ole vielä kuollut kuumuuteen. Kaikkialla on vihreää, syksyn syvää vihreää ja kypsyyviä hedelmiä. Olemme jo saaneet kreippejä, sitruunoita, papaijoita, mandariinejä ja appelsiinejä. Myös kaktusten marjat alkavat punoittaa. Niistä tulee vispipuuroa ja kiisseliä. Ne muistuttavat puolukkaa vähän.

Näin luonto kantaa hedelmää Okavangolla. Mutta meidän työme tuottaa sitä sangen hitaasti. Olin aamulla kirkossa ja jäin istumaan sinne jumalanpalveluksen loputtua ja kuulin kuinka pappi kertoi seurakunnalle, ettei hän eikä evankelista ole saanut koko tänä vuonna palkkaa yhtään, syystä etteivät seurakuntalaiset maksa verojaan eivätkä tuo kolehtia. Kovin on huono kristittyjen vastuu seurakunnasta, jonka jäseniä he kuitenkin ovat. Kuulimme myös muutama päivä sitten, että on olemassa kristittyjä noitia tässä aivan kirkon lähellä. He toimivat salassa, koska haluavat käydä myös kristitystä. Kristillisuus on täällä jonkinlainen kunnia-asia tällä hetkellä, vai sanoisiko muotiasia. Näin voi sanoa olevan tämän virran rannalla, mutta kauempana sekä tällä että Angolan puolella on vanha pakanuus vahva.

M M

TOVERIPÄIVÄT

Opistolla on toveripäivät. Opiston ystäviä ja toveriliittolaisia on kokoontunut opistokotiin kuulemaan Marianpäivän sanomaa.

Jumalanpalvelus on menossa, lehtori Kaikkonen puhuu päivän-tekstin johdolla: "Mitään Raamatun kohtaa emme saa tarkastella yksinensä, vaan sovitetaan ne oikeisiin yhteyksiinsä, silloin sen sanoma selviää. — Tämän tekstin sanoma on: Katso uudeksi minä teen kaikki! Luonto enteilee kevättä! Niinkuin Jumala vie uuden luomisen aina vuosittain päätökseen, niin Hän vie myös pelastustyönsä päätökseen. Ilmoitus tästä tulevasta hengenkevästä tehtiin Jeesuksen äidille: Hän on meidän syntiemme sovitus ja ennenkaikkea maailman syntien! Niinkuin Isä, luo myös Poika ja Pyhä Henki. Hänen luomuksensa on pyhä kristillinen seurakunta. Luomisvälineinä sakramentit. Päämäärä iankaikkinen elämä. Jumala on pyyhkivä kaikki kyyneleet silmistä, siellä on kaikki uutta, kaikki entinen on kadonnut. — Iankaikkiseen elämään tullaan Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. — Kristitty voi oppia Mariasta. Hän oli vastaanottaja, uskoi Herran sanan, ylisti Jumalaa. — Jumala saattaa työnsä päätökseen, siihen saamme uskoa."

Väliajan jälkeen jatkuivat juhlat. Enon seurakunnan nuorisotyöntekijä Pärssinen tuo puheessaan esille kysymyksen: "Tuleeko Jeesus juhlille? Ilman Häntä juhlamme jäävät köyhiksi. — Jeesus ei ole ainoastaan juhlavieras, vaan Hän auttaa ja armahtaa, on voimallinen puhdistamaan omantunnon syyttävistä äänistä, jotka tekevät elämän murheelliseksi. Jeesuksen mieli on odottaa, että ihmisen käsi tarttuisi Hänen ojennettuun käteensä."

Juuan seurakunnan nuoriso-ohjaaja Niskanen puhuu siitä, miten ei tuntunut olevan rajoja Marian kiitosvirrellä, jatkaen: "Samoin mekin tahdomme olla kiitollisia opettajillemme. Jumalan työ tapahtuu hitaasti ja äänettömästi, mutta Jumala tekee jatkuvasti työtä. Jumalan työ ei pääty siihen kun jätämme opistokodin. Hän jatkaa työtään senkin jälkeen, näin sittenkin, vaikka ei näytä Herralla olevan mitään otollista korjattavaa meidän elämestämme."

Suuri toveriliittolaisten kuoro lauloi: Oi Jeesuksein, mun syntisen, Soi Kannel Siionin ja Yhtehenkö tulla saamme.

Piirisihteeri Muhonen toi puheessaan julki, miten tarvitsemme Jumalan Sanan miekkaa arkielämässämme, sillä olemme jatkuvasti taistelutantereella.

Pastori Merikallion sana: "Meidän autuutemme kuuluu tuntea Jeesus Kristus. Siksi Jeesus kysyi opetuslapsiltaan, kenen te sanotte minun olevan? Hän kysyy myös meiltä. Kenen me sanomme Hänen olevan? Jospa mekin saisimme tämän voiman tänään, että voisimme vastata: Sinä olet Kristus, Elävän Jumalan poika, kiitos että tahdot olla vielä sitä minullekin."

Seurasi vielä lehtori Kaikkosen raamattutunti aiheesta: Uusi elämä. — "Uudesti syntyminen on uuden elämän lähtökohta. Vanha ihminen tulee jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upottaa. Jos joku on Kristuksessa, hän on uusi luomus.

Kasteessa tullaan Kristuksen yhteyteen. Uskonelämän kautta pysytään Kristuksessa. Vapahtajan yhteys on pelastuksemme ja parannuksemme."

Paljon hyvää sanaa saimme kuulla toveripäivien aikaan ja varmaan moni lähti virkistynein mielin taas elämän arkeen. Sisimmässään tietoisuus siitä, ettei ole yksin kilvoittelemassa iankaikista päämäärää kohti, vaan yhtenä jäsenenä suuresta joukosta, oma Vapahtaja läheisimpänä matkakumppanina. Hän joka omalla kärsimisellään ja kuolemallaan toi meille anteeksiannon kaikista synneistämme.

R a u h a H o n k a n e n

KIHLOISSA

Antti Kilpeläinen	
Hanna Pulkkinen	51—52
Tapio Kuittinen	52—53
Anja Martikainen	53—54
Teuvo Tuhkanen	
Terttu Kirjavainen	56—57
Jorma Ikonen	
Maija Kotilainen	63—64
Eero Lappalainen	
Pirkko Martikainen	63—64

VIHITTY

Esko Kettunen	54—55
Lea Tirkkonen	
Juhani Rissanen	
Eila Ikonen	59—60
Tauno Komulainen	
Kaarina Piironen	61—62
Urho Timonen	
Irja Ruokolainen	61—62

Pirtin Viesti toivottaa Onnea!

Olkoon rakkaus vilpítőn, kam-mokaa pahaa, riippukaa hyvässä kiinni. Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpaikkaa keskenänne. Room. 12: 9, 10.

STIPENDIT

Toveriliiton stipendin à 100 mk saivat viime kurssista Maija-Liisa Koistinen Nurmeksesta ja Aulis Kontturi Enosta.

UUSIA OPETTAJIA

Syyskuun 1. päivästä lukien on opiston johtajaksi valittu pastori Eino Orpana, joka kesäkauden on hoitanut Nurmeksens seura-kunnan kappalaisen virkaa ja siinä ominaisuudessa jo monin tavoin ottanut osaa opiston ke-sätapahtumiin. Talousopettajaksi on valittu kotitalousopettaja Pirkko Pekkola Iitistä, ompelunopettajaksi kotiteollisuusopettaja Liisa Perttu Kolhosta ja maatalousopettajaksi agrologi Kyösti Katainen Lapinlahdelta. Pirtin Viesti toivottaa heidät kaikki sydämellisesti tervetulleiksi opiston perheväen joukkoon, tahtonette sulkea heidät rakkaasti esirukouksiinne.

TYÖKAUSI alkaa syyskuun 27 päivänä, opintolinja jo 20/9. Alkajaisjuhlat ovat näinollen lokakuun 4 päivänä. Tervetuloa silloin taas joukolla!

OPISTOKUULUMISIA

Jälleen on päättynyt yksi työkausi, 53 nuorta on opistotalvensa elänyt ja toivon mukaan siitä myös hyötynyt. Päättäjäiset pidettiin 25/4 suuren ystäväjoukon läsnäollessa. Sanan evästä olivat jakamassa mm. pastorit Merikallio ja Orpana, lehtori Kaikkonen, piirisihteeri Lehikoinen ja nuorisohjaaja Pöllänen. Opisto-aika ei kuitenkaan vielä päättynyt, sillä tiistaina 27 päivänä lähdimme opintomatkalle kohti Helsinkiä.

Matkamme ensimmäinen ilta vietettiin Lahdessa Luther-kirkkoon järjestetyn opistotilaisuuden merkeissä. Lahtelaiset ystävät pitivät meistä suurenmoista huolta, ruokkivat ja ottivat huoneeseensa. Kiitos varsinkin piirisihteeri Muhosen järjestelyjen. Yllätykseksemme oli meitä palvelemaan siellä myös toveriliittolaisemme Rauni Piirainen, joka Diakonissalaitoksen oppilaana nykyisin kuuluu lahtelaisiin. Vielä lämpimät kiitoksemme kaikille meidän takiamme niin alttiisti vaivaa nähneille Lahden ystäville. Helsingissä teimme opintokäyntejä moniin kohteisiin, mutta iltaisin oli sielläkin kokoontumisia Sanan ympärille. Torstai-illaksi oli kirjeillä kutsuttu Helsingissä olevia toveriliittolaisia kanssamme iltaa viettämään Evankelisen Nuorisoliiton huoneistoon Malminkatu 12. Paitsi meidän omaa ohjelmaamme oli siellä myös piirisihteeri Usko Kotkan puhe. Vapun vastaanottajaisia vietimme Kallion Rukoushuoneessa Evankelisen Kansankorkeakoulun järjestämässä suuressa nuorisujuhlassa. Ja sitten meillä oli vielä oma opistojuhlamme vappuillana Kallion seurakuntaan kuuluvassa Suvilahden kauniissa kappelissa. Rovasti Oiva Perkiö puhui siellä mieliinpainuvasti psalmin 23 sanottavasta elämän monta kertaa karussa todellisuudessa. Hildurimme, nuorisohjaaja Hilda Piirainen, oli pitänyt meistä Helsingin aikanamme monin tavoin hyvää huolta, kiitos vielä siitä! Paluumatkalle lähdettiin vapun jälkeisenä sunnuntaiamuna niin, että ehdittäisiin jumalanpalvelukseen Porvoon tuomiokirkkoon. Siellä saimme kuunnella lääninrovasti Veikko Lehtisen puhetta ja polvistua ehtoollispöytään ikäänkuin yhteisen opistotalvemme loppusiunausta saamaan. Se oli matkamme eräs yhdistävä pyhä hetki. Saimme käydä vielä Runebergin kodissa. Joensuussa ennen joukkomme hajaantumista oli meillä lähtökahvit lyhyine päättäjäisineen Lounaskahvilan kabinetissa. Osa tuli vielä opistolle yöksi, toiset jäivät jo matkan varrelle.

Opistolla alkoi heti seuraavana päivänä Loma- ja Terveysliiton järjestämät emäntien luento- ja virkistyspäivät, jotka kestivät viikon. Kesäkuun 1.—8. päivään oli Sotainvaliidiiden Veljesliiton äideille lomaleiri ja kohta perään 9.—15. päivään seurakuntien äideille. Tämän jälkeen olivat Nurmeksessa Kirkon Nuorisopäivät, jona aikana opistomme oli varattu juhlavieraitten majoitukseen.

Tyttöjen rippikoululeiri alkoi kesäkuun 21. päivänä kestäen 2 viikkoa. Tuntien pitäjinä olivat pastori Eino Orpana ja opiston opettajat Tarja Saarikivi ja Helvi Valkonen, isoina siskoina toveriliittolaiset Laura Kempainen ja Eila Seppänen sekä koululaiset Aino-Riitta Laakkonen ja Ritva Valkonen. Konfirmaatio ja eh-

toollisella käynti oli Nurmeksen kirkossa heinäkuun 4. päivänä. Oheiset kuvat kertovat puolestaan näistä tapahtumista.

Juhannusjuhlat sisältyivät myös rippikouluuikaan. Yhdessä aattoiltaan kokoontuneiden toveriliittolaisten ja opiston ystävien kanssa saatiin suven juhlaa viettää. Aloitettiin vaaralla juhla-liset näkymät silmäin edessä, jatkettiin sisällä juhlasalissa ja lopuksi viivytettiin kokon ympärillä opiston rannassa. Ihana sää onnellistutti mieliä koko ajan. Piirisihteeri Vornanen perheineen oli mukana, hänen sananjulistuksensa ja rouva Vornasen lauluesitykset rikastuttivat ohjelmaamme. Samoin saimme pastori Orpanan ja piirisihteeri Lehikoisen puheenvuorojen kautta sisältöä yhdessäoloomme, vielä toivat osansa sananviljelyyn Laura Kempinen, Tarja Saarikivi, Helvi Valkonen ja Kalevi Rätty. — Kaukaa Karkkilasta asti olivat Kalevi ja Saara Rätty lapsineen tulleet juhlan viettoon aivan erikoisissa merkeissä, sillä tasan kymmenen vuotta sitten vihittiin heidät avioliittoon opiston juhannusjuhlien yhteydessä suuren toveriliittolaisjoukon ollessa todistajana. — Oma laulajattaremmme Kielo Jänönen virkisti taas kerran meitä laulullaan. Kun vielä rippikoululaisilla ja toveriliittolaisillakin oli ohjelmaa, muodostui aattoillastamme oikein sisältörikas, kiitettiin elämän lahjasta ja nähtiin sen arvo suurena etenkin sentähden, että meillä on lunastus. Tätä tuntua syvensi vielä entisen ompelunopettajamme ja johtajamme rouvan Valva Salomaan sairaalasta lähettämä tervehdys juhlille kokoontuneille toveriliittolaisille. Vakavan sairauden merkitsemänä hän kiitti puolestaan lähetetyistä esirukouksista ja pyysi edelleenkin muistamaan. Tahdommehan niin tehdä.

Saimme rippikouluumme vielä yllätysvieraita aina Japanista saakka. Lomavuoroaan kotimaassa viettävä oma lähettimme Kaisu Piirainen ja hänen työtoverinsa Sapporon lastentarhaneiti Mitsu Kikuchi paluumatkallaan Kuhmosta poikkesivat talossa. Vietimme yhden illan heidän opastaminaan ja kuvien välityksellä Sapporon kristillisessä lastentarhassa ja näin Japanin lähetyksen merkeissä. Heidän matkansa Suomeen halki Venäjän on varmaan ollut jännittävä ja vaiherikas eri kulkuneuvoja, laivaa, junaa ja lentokonetta käyttäen. Toivottavasti he virkistyvät Suomen keksissä ja saavat mieluisia muistoja mukaansa Japaniin ajateltaviksi.

Pian alkaa taas uusi työkausi. Niinkuin varmaan olette ilmoituksista havainneet, on se ajateltu entistä hieman pitemmäksi, niin että yleinen linja tulisi kestäämään 26 viikkoa ja opintolinja 27 viikkoa. Varmaan olemme yksimielisiä tämän toimenpiteen tarpeellisuudesta. Opintolinjalla on edelleenkin erikoisopiskelun kohteina äidinkieli, aritmetiikka ja kemia, mahdollisesti englanninkieli. Viime kursilla oli näitä opiskelijoita 15 ja monet saivat keskikoulun kurssin mainituista aineista suoritetuksi. Nyky aika tuntuu vaativan tämänkin kaltaista yritteliäisyyttä opistolaisilta. Alamme taas uusin toivein, kiitollisena kaikesta menneestä, uuden armon ja siunauksen varassa. Toivomme samaa uusien mahdollisuuksien oikeata hyväksikäyttöä teille toveriliittolaiset Jumalan armon voimasta, tämän kesänkin uudistavan vaikutuksen kautta. Yritetään pysyä yhdessä ja tukea toinen toistamme tunnuksemme merkeissä, sitä tarvitaan. Opistoterveisin H. V.

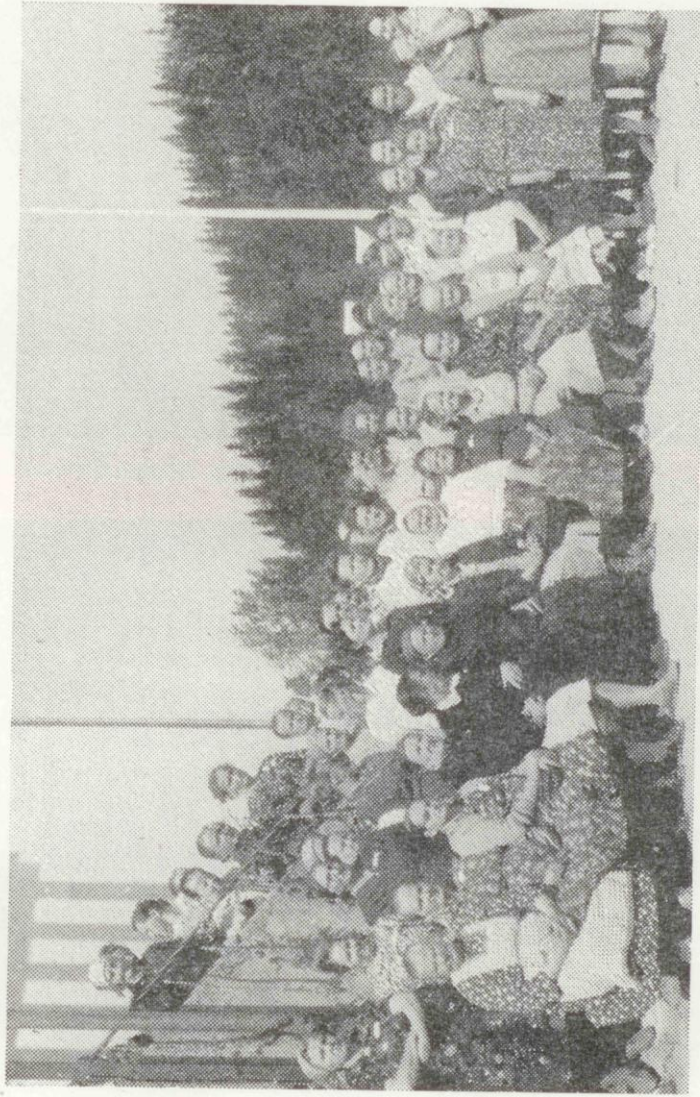

Kevätpäivä kaunis ja kirkas kun
 koitti,
 se kylmän, talvisen vallan voitti.
 Kesä kummut Karjalan kauniiksi
 loihti,
 siitä lehdon linnutkin riemulla soitti.
 Me saavuimme tänne koitossa kevään,
 me saavuimme luontohon
 hymyilevään,
 taas lomaa äitien viettämään,
 noita ystävyssiteitä solmimaan.
 Meillä ollutkin täällä on hauskuutta
 monta,
 ja olomme rattoisaa, huoletonta.
 Monet laulut on laulettu, katsottu
 kuvat,
 ne usein mielissä uudistuvat.
 Paljon kuulleet me oomme kaunista,
 hyvää,
 monta neuvoa, ohjetta, kultaajyvää.
 Myös opastettu Luojamme luokse
 on meitä,
 Hän ei unhoita äitejä väsyneitä.

Meille näytetty Vuokatin vaarat
 on ylväät,
 sen siniset veet, vihreät niityt ja
 harjanteet.
 Myös Kohtavaaran kotoiset kalliot
 kainot,
 ja kaunihin Pielisen saaret somat,
 sen salmihin kuvastuvat.
 Varmaan muistamme monet
 yhteiset hetket,
 mieliimme painuvan kirkkoretken.
 Paljon silläkin matkalla nähdä me
 saimme,
 ja mitä kuulit, se mielehes paina.
 Siispä tahdomme joukolla äitien
 teitä kaikkia siunaten kiittää.
 Luoja siunatkoon työnne kultaisen,
 sato olkoon satakertainen,
 hyväksi suloisen Suomen.
 Me kotimatkalle käymme jällehen.
 Koti siellä jo meitä oottaa.
 Taaksemme loma jäi kultainen,
 se kirjahan piirtyvi muistojen,
 kunnes kirkkauden kotiin me saamme.

Sotainvaliidien äitileiriä muistellen

Aino Multanen

Hiippakuntamme seurakuntien lähettämät äidit lomalla.

Opettajat Kaisu Piirainen ja Mitsu Kikuchi.

Rippikoulujoukkomme Nurmeksen kirkon portailla suurena juhlapäivänä.

TULOSTASE 31. 12. 1964

Kulut:

Varsinaiset kulut:	
Palkat	99.418,15
Eläke- ja muut vakuutusmaksut	5.178,38
Lämpö ja sähkö	10.377,48
Oppilaiden apurahat	10.668,92
Hallintomenot	69,07
Toimisto-, posti- ja puhelinmaksut	1.063,48
Matkat	893,23
Kansaneläke- ja lapsilisämaksut	4.802,—
Rakennusten palovakuutusmaksut	591,04
Rakennusten ja ympäristön kunnossapito	4.233,68
Lehdet	254,40
Sairaanhoito	71,52
Kulutustavarat	493,51
Poistot	19.201,24
Korot	19.475,72
Kaluston korjaukset	374,16
Ilmoitukset	1.262,90
Sekalaiset menot	885,45
	<u>179.314,33</u>
Tulot suuremmat kuin menot	300,67
	<u>Mk 179.615,—</u>

Tuotot:

Varsinaiset tuotot:	
Oppilaiden apurahat	10.668,92
Valtionapu	118.212,74
Opinto- ja asuntomaksut	11.396,—
Kannatusmaksut	865,—
Lahjoitukset	6.599,31
Vuokranvastikkeet	5.354,48
Ruokalan tuotto	7.916,99
Maatilan tuotto	6.758,88
Lomakotitulot	8.246,57
Juhlatulot	576,44
Korot	196,20
Paperikaupan voitto	1.355,95
Käsityötarvikkeista	415,98
Adresseista	225,71
Omatuomisuudesta	256,30
Sekalaiset tulot	569,53
	<u>Mk 179.615,—</u>

OMAIUUSTASE 31. 12. 1964

Vastaavaa:

Varsinainen omaisuus:

Rahaa kassassa	228,46	
Pankkisaamiset	15.671,56	
Saatavat	497,75	16.397,77
Rakennukset	407.493,12	
Maakiinteistöt	5.905,80	
Kalustot	48.113,24	
Varastot	9.745,90	
Opetusvälineet	3.407,87	
Kirjasto	4.846,90	479.512,83
Siirtyvät erät		495.910,60
Jäsenmaksusaatavat opettajilta		50,85
		<u>Mk 495.961,45</u>

Vastattavaa:

Vieras pääoma:

Tilivelat	21.184,66	
Shekkitilivelat	32.026,80	
Takauslainat	33.877,02	
Kiinnelainat	101.050,—	
Korottomat lainat	606,—	
Apurahavaraus	734,92	
Rahastot	430,—	
Lainojen pääomaindeksit	9.097,50	199.006,90

Oma pääoma:

1. 1. 1964	296.653,88	
Tulot suuremmat kuin menot	300,67	296.954,55
		<u>Mk 495.961,45</u>

Nurmeksessa joulukuun 31. päivänä 1964.

Arvi Mustonen
johtok. puheenjohtaja

Helvi Valkonen
opiston johtaja